

her, maatte blive ændret paa dette Punkt. Da Forslaget blev stillet fra vor Side, stod der enligt stillede Børn, og det ønskede jeg gerne vi skulde komme tilbage til.

Ændringsforslag Nr. 6 skulde, saaledes som det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har været inde paa, i særlig Grad komme de Sygekasser til Hjælp, som er unge, som endnu ikke har formaat at samle en Reservefond op. Det kommer selvfølgelig i første Række til at gælde de sønderjydske Sygekasser, men ligestillet med dem alle de unge Sygekasser, som ikke har faaet den fornødne Reservefond. Det er en udmærket Bestemmelse, som jeg takker den højtærede Sundhedsminister for at have optaget i Lovforslaget.

Jeg har tidligere omtalt Ændringsforslag Nr. 14, som er af uvurderlig Betydning. Reglerne om fri Kørsel. Jeg skal komme ind paa denne nye Paragraf et Øjeblik, idet det jo gælder om — og det har vist sig overalt, hvor det drejer sig om Lovgivning om Administration — at faa den sikrest mulige Fortolkning af de forskellige Udtryk, som findes i Paragraffen. Der staar i 4de Stykke: „Bor nærmeste Læge og Jordermoder over 10 km fra den syges Bopæl, afholder Kommunen ogsaa hele Udgiften.“ Nu blev jeg slet ikke fyldt med Medlidenhed ved det Billede, det ærede Medlem Hr. Weygaard rullede op, af det Sygekassemedlem, der havde 5—6 Læger indenfor 10 km.s Grænsen, men ønskede at vælge en, der boede 12 km borte og derfor selv maatte betale. Nej, naar vi i den Grad har faaet Landet oversaaet med Læger, kan enhver indenfor en Afstand af 10 km finde en Læge, han kan være tjent med at bruge. Men det er dette Udtryk: „Bor nærmeste Læge“. Det har været drøftet i Udvalget, og man har ment, at det er at forstaa saaledes, at hvis den Læge, vedkommende plejer at benytte, tilfældigvis ikke kan være ham til Hjælp, er ude i Praksis eller paa anden Maade forhindret, gælder Retten til Frikørsel den nærmest boende Læge, som vedkommende kan træffe hjemme. Det er en Forklaring, som jeg gerne vil bede den højtærede Sundhedsminister udtale sig om.

Vi ser i Bilag 7, at Sygekasseinspektøren har haft Konference med Nævnet om Betalingsreglerne, og der staar i Bilag 7 — hvis jeg maa tillade mig kort at læse det op —: „Nævnet har derefter udtalt at kunne tiltræde den af Kommissionen foreslaede Ændring af § 5 paa Betingelse af, at Bestemmelsen om de to Kroners Kontrolafgift udgaar eller i hvert Fald indskrænkes til at gælde overfor Personer, fra hvis Side

der allerede har foreligget Misbrug af Frikørselsretten.“ Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om Lovforslagets Form gennem den indskudte Sætning, der staar i 6te Stykke, „— naar den anser det for paakrævet for at modvirke Misbrug —“, har løst dette Spørgsmaal.

Der er endelig et tredje Punkt, som forekommer mig højt besynderligt. Det er dér, hvor de københavnske Nævn kommer og skal give gode Raad til Provinsnævnene. I samme Bilag 7 staar der nemlig, at de københavnske Nævn har taget Afstand fra Provinsnævnenes Udvalgsmedlemmer med Hensyn til det, der foregaar ude i Provinsen. Jeg tror, vi maa være glade ved den Udvidelse af Retten, som her har fundet Sted, og jeg tror, Københavnerne kan spare sig deres Bekymringer for, hvad det skal foregaa i Provinsen.

Men bliver saaledes den Sygekasselov, der skal fremtræde som en Frugt af de Ændringer, vi her har søgt at skaffe til Veje, end fortrinlig, har det jo vist sig, at Misbrug fra mange forskellige Sider kan finde Sted ved hele Sygekasseadministrationen, og det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard har allerede peget paa et Par af disse Misbrug. Jeg skal slutte med at paapege det Misbrug, som paa et eller andet Sted i Administrationen maa have fundet Sted overfor hele Sygekasseinstitutionen, hvor det drejer sig om, hvilken Indtægt en Arbejder maa have for at kunne staa som Medlem af en Sygekasse.

Det er rigtigt, at der findes en Definition af, hvem der har Ret til at være Medlem af Sygekasser, i Loven af 1892, og de følgende Sygekasselove siden 1915 er jo efterfulgt af en Række Bekendtgørelser fra Ministeren om Adgangen til Sygekasser. Det viser sig her, at naar man skal definere Arbejdernes Ret til at være Medlemmer af Sygekasser, maa man Gang paa Gang indføre nye Definitioner for denne Ret. Nu har jo Sygekasseinspektøren i sin Haandbog for Sygekasser af 1924 givet en udmærket Definition af, hvad man forstaaer ved højeste Arbejdsløn, idet han dér siger, at naar et Medlem har 600—800 Kr. over Normallønnen, skal dette Medlems Forhold indbringes for Raadet. Altsaa maatte man tro, at Sygekasseinspektøren kunde handle efter denne Regel.

Men hvad er det, der er sket? Der er sket det, at man fra Ministeriets Side ikke har talt om en 600—800 Kr., men om 1 100—1 500 Kr.s Forhøjelse, saaledes at Arbejdere med en Løn af indtil 7 200 Kr. har kunnet være Medlemmer af statsaner-